

ORGULLOSOS DE LA NOSTRA FE

Diuenge que ve, 12 de novembre, celebrarem en totes les diòcesis el dia de l'Església Diocesana. És una ocasió perquè ens preguntem per la idea que tenim del que és l'Església i per com estem vivint en ella. Molts batejats la veuen com una institució que està enfront d'ells per a dir-los el que poden o no poden fer; no senten un afecte cap a ella ni la consideren com una cosa pròpia; la seua relació amb ella té un caràcter ocasional; i fins i tot alguns participen de l'actitud de desconfiança cap a ella que s'ha generalitzat en la nostra societat. Estes actituds d'indiferència o distanciament es veuen afavorides per la sensació, cada vegada més estesa en la nostra societat, que l'Església és la culpable de molts dels mals que afligeixen al nostre món.

Esta jornada ens convida a viure amb una altra actitud la nostra vinculació a l'Església. Des de la humilitat que ens dona el saber que no som cristians perfectes i que el pecat sempre ha estat present entre nosaltres, els creients estem cridats a tindre una actitud de profund agraïment: és en el si de la comunitat cristiana on hem rebut el do de la fe, on hem conegut a Crist i on creixem cada dia en l'amor a ell i als germans; és en ella on avancem en el seguiment del Senyor i on rebem la gràcia per a mantindre l'esperança enmig de les dificultats de la vida. Un creient que viu des de la senzillesa evangèlica està agraït a Déu per tot el que ha rebut d'Ell en el si de l'Església.

El lema d'enguany ens convida a estar orgullosos de la nostra fe. Certament hi ha un orgull que no és sa: és l'orgull de qui no és conscient de les seues debilitats i pecats; de qui pensa que els creients som els bons enfront d'una societat en la qual tot és dolent; de qui s'erigeix en jutge dels altres i pot decidir qui són els justos i qui són els injustos. És l'actitud del fariseu que va pujar al temple a pregar orgullós del que era i del que feia, l'oració del qual es va convertir en un judici contra el públicà que pregava humilment. En el seu cor no hi havia espai per a Déu, perquè estava ple de si mateix. No és així com hem d'estar orgullosos de la nostra fe.

És caminant per la senda de la humilitat i del servei al nostre món com els cristians podem superar les dificultats per a reconèixer i confessar la nostra pertinença a l'Església, i redescobrir que esta pertinença és un honor, no perquè siga l'organització humanament més forta i més eficaç, ni perquè la vivència de l'Evangeli estiga garantida en tots els seus membres i en tots els moments de la seua història (l'Església serà sempre una Església de pecadors), ni perquè la seua vida siga sempre un model d'unitat i d'harmonia (la pecabilitat permanent dels seus membres serà sempre una font constant de tensions), sinó perquè eixa pertinença és, abans de res, una gràcia de Déu, ja que en ella hem conegut a Crist i hem rebut els dons de la salvació. Esta gratitud ens ha de portar al compromís de participar activament en la seua vida i a una generositat en el compartir per a poder atendre millor totes les seues necessitats.

Amb la meua benedicció i afecte.

****Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València***